

Sygn. akt III UK 207/17

POSTANOWIENIE

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Strusińska-Żukowska

w sprawie z odwołania H. U.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.
o prawo do renty,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w dniu 18 października 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 czerwca 2017 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...] wyrokiem z dnia 22 czerwca 2017 r. oddalił apelację H. U. od wyroku z dnia 28 września 2016 r., którym Sąd Okręgowy w L. zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. z dnia 28 marca 2014 r. i przyznał wnioskodawcy prawo do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 28 lutego 2015 r. oraz oddalił odwołanie w pozostałej części.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku wnioskodawca zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: art. 12 w zw. z art. 13 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez ich niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez Sąd II instancji, że odwołujący się po dniu 28 lutego 2015 r. jest zdolny do wykonywania pracy; 2. art. 57 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez ich

niewłaściwe zastosowanie i uznanie przez Sąd II instancji, że odwołujący się po dniu 28 lutego 2015 r. jest zdolny do wykonywania pracy i w konsekwencji odmowę przyznania odwołującemu się prawa do renty z tytułu częściowej niezdolności do pracy po tym dniu.

Skarżący podniósł ponadto zarzut naruszenia przepisów postępowania mogącego mieć istotny wpływ na wynik sprawy, a mianowicie: 1. art. 278 w zw. z art. 285 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, co stało się przyczyną uznania przez Sąd II instancji stwierdzenia, że opinie złożone do akt sprawy nie budzą żadnych wątpliwości i zastrzeżeń; 2. art. 286 k.p.c. w zw. z art. 382 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i niedopuszczenie dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu medycyny pracy na okoliczność, czy przy uwzględnieniu posiadanych przez ubezpieczonego kwalifikacji zawodowych, charakteru wykonywanych dotychczas prac oraz stażu pracy, a także rozpoznanych u ubezpieczonego schorzeń jest on w stanie wykonywać pracę dotychczasową lub inną, a także - czy istnieje możliwość i celowość przekwalifikowania się do pracy odpowiadającej dotychczasowym kwalifikacjom ubezpieczonego i jego dotychczasowym zarobkom; 3. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji poczynienie stwierdzenia, że „odnosząc się do zarzutu, jakoby Sąd Okręgowy nieprawidłowo ocenił zdolność wnioskodawcy do pracy zgodnej z jego kwalifikacjami, Sąd Apelacyjny stwierdza, że zarzut ten jest całkowicie pozbawiony podstaw. Wbrew stanowisku pełnomocnika wnioskodawcy, wnioskodawca jedynie przez krótki okres wykonywał pracę murarza i murarza tynkarza, natomiast był w przeszłości zatrudniony jako tokarz i operator różnych maszyn, jego zdolność do pracy należy ocenić jako zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy fizycznej i pracy operatora różnych urządzeń i nie jest to zawód, do którego potrzebne są specjalne predyspozycje. Niemożność wykonywania przez wnioskodawcę pracy murarza nie oznacza utraty zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy, a więc nie jest to niezdolność do pracy w rozumieniu art. 12 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Fundusz Ubezpieczeń Społecznych”, bez wyjaśnienia w uzasadnieniu wyroku, na podstawie jakich dowodów doszedł Sąd II instancji do takich wniosków, w szczególności, na jakiej podstawie uznał, że

„zdolność do pracy należy ocenić jako zdolność do wykonywania jakiejkolwiek pracy fizycznej i pracy operatora różnych urządzeń i nie jest to zawód, do którego potrzebne są specjalne predyspozycje”, podczas gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego takiego wniosku nie można wyprowadzić, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia przez Sąd II instancji apelacji w całości; 4. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 473 § 1 k.p.c. w zw. z art. 299 k.p.c. przez ich niewłaściwe zastosowanie, co stało się przyczyną poczynienia przez Sąd II instancji stwierdzenia, że „zeznania wnioskodawcy na okoliczność stanu zdrowia i niemożności wykonywania pracy nie stanowią dowodu w sprawie o ustalenie prawa do renty, stąd też bezzasadny jest zarzut pominięcia tego dowodu przy ocenie materiału dowodowego”, bez uzasadnienia zajętego stanowiska, wskazania w tym zakresie na podstawę prawną i w konsekwencji oddalenie przez Sąd II instancji apelacji w całości; 5. art. 378 § 1 k.p.c. przez jego niewłaściwe zastosowanie i w konsekwencji nieodniesienie się przez Sąd II instancji do zarzutu apelacji, tj. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. przez oparcie się przez Sąd I instancji wyłącznie na kwestionowanych, lakonicznych opiniach biegłych z pominięciem pozostałego, zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego; 6. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. przez niespełnienie przez Sąd II instancji ustawowych wymogów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, tj. brak podania przyczyn, dla których Sąd II instancji odmówił wiarygodności lub mocy dowodowej dowodom zgromadzonym w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Mając na uwadze powyższe, skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu w [...] do ponownego orzeczenia co do istoty sprawy, w tym rozstrzygnięcia o kosztach procesu za obie instancje oraz o kosztach postępowania kasacyjnego, w tym kosztach zastępstwa procesowego według norm przepisanych

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołujący się uzasadnił oczywistą zasadnością skargi kasacyjnej, gdyż Sąd Apelacyjny, wydając zaskarżony wyrok dokonał w sposób oczywisty naruszenia przepisów zarówno prawa materialnego, jak również przepisów postępowania, opisanych powyżej, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia apelacji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest twierdzenie skarżącego, iż skarga jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), powinien on w uzasadnieniu wniosku zawrzeć wywód prawny wskazujący, w czym wyraża się ta „oczywistość” i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi w niniejszej sprawie do rozpoznania nie zawiera zaś żadnych argumentów na poparcie twierdzenia o jej oczywistej zasadności, zwłaszcza biorąc pod uwagę, że rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, gdyż tylko one decydują o wyniku „przedsądu”. Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje zatem skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego, uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274). Nie spełnia tego wymagania stwierdzenie, że skarga kasacyjna jest uzasadniona, ponieważ „Sąd Apelacyjny, wydając zaskarżony wyrok dokonał w sposób oczywisty naruszenia przepisów zarówno prawa materialnego, jak również przepisów

postępowania, opisanych powyżej, co w konsekwencji doprowadziło do oddalenia apelacji”. Z takich zarzutów nie wynika nawet, jakie przepisy prawa i w jaki sposób miałyby naruszyć Sąd Apelacyjny, a tym bardziej, czy i jaki wpływ na rozstrzygnięcie miałyby ich ewentualne naruszenie. Naruszenie przepisów prawa procesowego tylko wówczas może zaś stanowić skuteczną podstawę kasacyjną, gdy wykazany zostanie jego wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Przez taki wpływ należy rozumieć nie tylko, że dane uchybienia bezpośrednio lub pośrednio miały lub mogły mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, ale i że były tego rodzaju lub wystąpiły w takim natężeniu, iż ukształtowały lub mogły ukształtować treść zaskarżonego orzeczenia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, niepublikowany), a takiego wyводу ewidentnie w treści wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania doszukać się nie można. Podstawy skargi kasacyjnej nie podlegają badaniu na tym etapie postępowania przed Sądem Najwyższym, w związku z czym o tym, że skarga jest oczywiście uzasadniona nie może decydować argumentacja zawarta w uzasadnieniu jej podstaw, co w konsekwencji oznacza, iż skarżący nie uzasadnił swojego wniosku o przyjęcie do rozpoznania skargi z uwagi na występowanie tej przesłanki „przesądu”.

Skarżący nie zdołał zatem wykazać, że zachodzi potrzeba rozpoznania jego skargi przez Sąd Najwyższy, wobec czego z mocy art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało postanowić jak w sentencji.